

Deutschland - ein ferð inn í fortíðina

Summarið er komið við öllum ferðamannaskipunum, og tey gerast alsamt flottari. Tað eru ikki hissini skip, sum leggja leiðina framvið Føroyum, og harvið eisini serstakliga vælhavandi ferðandi, sum vitja land okkara. Hetta skuldi við góðum vilja lagt nakrar ferðamannakrónur eftir í landi

SVEINUR TRÓNDARSON
MYNDIR: JENS KR. VANG
OG EDVARD JOENSEN

Flestu okkara munnu hava tann óvana, at vit máta øll fremmand ferðamannaskip í norrunum! Antin er skipið minni enn Norrøna, ella er tað størri. Soleiðis var tað eisini hjá mær sjálvum týsdagin, tá eg var á veg oman á bryggjuna í teimum forkunnugu arbeisörindum, at vitja umborð á hesum snotiliga skipi.

Og á vegnum oman, staðfesti eg, at skipið uttan iva var størri enn Norrøna, men hvussu nógv størri dugdi eg ikki at siga, soleiðis uttan at hava hugt í onkra bók eftir tølunum.

Rætt var. »Deutschland« er størri enn Norrøna. Væl størri. Nærum tvær ferðir so stórt, men kortini tekur tað bert helmingin av ferðamannatalinum, sum okkara ferðamannaskip ger.

Well, nú skuldi hetta ikki gerast ein frágæingur um Norrønu, men um stásiliga gestin, sum bert lá á Havnini í nakrar fáar tímar.

Tað var umboðsmaðurin hjá reidarinum, Johan Mortensen, sum vegna »die kapitän« hevði boðið okkum umborð, og tað var eisini hann, sum tók imóti á bryggjuni og leiddi okkum umborð.

Einastandandi vakurt

Tað var ein einastandandi vøkur sjón, sum møtti okkum, tá vit stungu høvdið inn. Ein einastandandi vøkur móttøka, eins og var talan um eitt margstjørnað gistingarhús á landi. Loftini skýrdd og opið var heilt upp undir ovasta dekk.

Tað fyrsta ein legði til merkis var tann gamli stílur.

urin, sum sermerkir skipið, og longu har vóru ábendingar um, at ferðafólkið, sum siglir við hesum skipinum ikki hevur aðrar trupulleikar við pengapunginum enn, at hann ikki fæst aftur fyri pengum!

Klassi, tenasta og aftur klassi!

Eftir eina litla biðiløtu vóru vit ferd upp til skiparan, sum sat og biðaði okkum í »Salon Lili Marleen«. Vit fóru upp einar trappur og trinu innar í nakað, sum eg fyrr bert hevði sett í samband við Titanic. Havi ongantið verið vanur at ferðast við slíkum skipum, so tað er kanska orsøkin til samalikningina.

Líkamikið. Flott var tað, og ótrúliga tiltalandi. Skiparin beyð okkum sess og vit fingdu góða sjampanju og pinnamat, áðrenn Jónsvein Lamhauge, havnafúti í Havn, Ingigerð á Trønni, leiðari á Kunningarstovuni og Johan Mortensen, umboðsmaður søgdu nøkur orð.

Skiparin hevði nokk at gera, og tiskil hevði hann ikki stundir at koma við okkum runt skipið. Hann heitti tí á Johan Mortensen, um at vísa okkum skipið, og hann lat sær ikki siga tvær ferðir.

Í gamlari tíð

Sum skiparin segði okkum áðrenn vit fóru runt, so var talan um eitt skip, sum var bygt í stílin frá 20 árunum. Alt sá út, sum hoyrði tað til í eini tíð, sum er farin, men tað var ikki tí tað var slitið - minni enn so - tað var bara stíllurin.

Stólarnir, barrirnar, hárfriðkanarstovan og gongirnar, alt bygd í tann sama gamla snøgga og einastand-

Ikki er »luksulinarin« so øgiligur at siggja til, men hann er einastandandi vakur og nossligur innan

andi vakra stílin.

Stílin, sum uttan iva fær miðaldrandi og eldri ferðandi at stórtíðast umborð.

Tí tað er einki at dylja yvir, at reiðarið hevur tá skipið er bygt fyri einum góðum ári síðani lagt dent á, at hetta skipið skal brúkast til ríkfólk, sum hava ráð og hug at ferðast á henda hátt, tí tað er avgjørt ikki biligt. Meir um tað seinni ...

At standa á pallinum og hyggja niðuryvir stólaróðirnar gav einum kensluna av at verða langt afturi í eini tíð, sum ikki er til longur. Stóra ljósakrúnan undir loftinum hongur sum ein hóttan fyrri øll tey, sum sita beint undir, men hon ger ongum nakað.

Balkongirnar, sum fevna um pallin í erva, geva einum kensluna av at vera í einum operahúsi, ella onkrum líkandi.

– Tað má verða stuttligt at fáa loyvi til at framfara á

hesum pallinum, hugsaði eg, men tankarnir fóru aftur til ferðafólki, og at tey uttan iva vóru betri nøgd starvsfólkið umborð, og spakuliga fór eg niður av aftur pallinum.

Svimjing, hárfriðkan og golf

Eftir at hava spákað innandura í eina løtu fóru vit út og upp á dekki ovast uppi. Hevði hoyrt um svimjihyl í erva og tá ongantið havi sæð ein slíkan, gleddi eg meg. Á vegnum uppeftir hittu vit fleiri av teimum ferðandi, sum tóktust sera fyrirkomandi og fryntlig. Smil um varramar og eitt nykk við hövðinum tá vit fóru framvið.

Vit komu framvið eini hárfriðkanarstovu á vegnum upp á dekki, og har sátu nakrar dæmur inni og fingdu sett sær hári. Tað kann gera tað sama um tú ert úti og siglur. »Frisuran« skal ansast kortini.

Ikki øll ferðafólkini vóru farin í land. Onkur var eftir umborð, og fleiri teirra sótu og nýttu føroyska góðveðrið.

Trúgvi kortini neyvan at teimum dæmið hitan - ella mangulin upp á sama.

Fleiri teirra sótu í troyggi undir teppi og slappaðu av, og onkur teirra var enn tá í handsfum! Tá eg segði teimum, at hetta var tað, sum nærkaðist okkara summari, fóru tey at flenna.

Vit komu til svimjihylin, men tá vit komu har, var tað

ikki hann, eg fekk eyga á. Ovast uppi á takinum, beint aftan fyri skorsteinin, stóð ein eldri maður - og spældi golf - í einum búi, sum var okkurt um fyra ferðir seks metrar til stóddar.

Júmen, hví ikki. Hetta er eitt skip fyri vælhavandi fólk, sum hava huga at gjalda eitt sindur meir enn tey flestu, og so skal tænastan eisini verða í topp, og tað er hon uttan iva.

Á vegnum niðuraftur lögdu vit leiðina framvið fimta dekki. Orsøkin var, at vit skuldu siggja hitarúmi,

Kaisersaal eitur hetta holið, og við umstøðum í huga, so er ikki torført at ímynda sær hví

Einki er spart tá hetta skipið varð bygt